

черкови нови ^м темелъ. ^м Едрене наса по пловдивска каза и по пазарцишка на сякое село големи и хубави. Лѣтописъ на Тод. Даскала за 1820 г, Псп, кн. XXXV, год. VII, стр. 670).

Както се каза, черквата св. Никола е била доправена въ 1834 г., а осветена въ 1836 г., день Св. Отци (Томбахеронъ) отъ Одринския владика Григорий (деспоти), заедно съ протосингела Калиникосъ, архидиакона Прокопий, диакона Пантелеймонъ и анагностетата Димитъръ и Констанди (10-и Май).¹⁾

Кондициитѣ на тая черква почватъ редовно отъ 1820 г., а по-раншнитѣ сж изгубени. До 1854 г. тѣ били водени на грѣцки езикъ, а слѣдъ това на български (Църковни епитропи слѣдъ тая година били Петъръ Бояджи Добревъ, Никола х. Теодоровъ, а въ 1857 г.: Ст. С. Ивановъ и Д. Данчовъ. Старата кондика е запазена до 13-и Май 1866 г. Въ черквата почнало да се чете българско евангелие кждѣ 1829 г. Х. Гендо се възпротивилъ, но го изпждили, на което той възразилъ, че не могатъ да го пждятъ, защото черквата била негова. Сжщността на работата се състояла въ това, че черковната община му длѣжала още една извѣстна сума, часть отъ тая, която той авансиралъ за направата на черквата. Патриотитѣ — „турлаци“ отведнажъ му заплатили остатъка и отчуждили черквата си отъ ржцѣтѣ на грѣкома-нитѣ.

Въ горнитѣ кондици се срѣщатъ написани по грѣцки и самитѣ Клуцохорски махали. Въ 1856 г. личатъ слѣднитѣ български редове: Петаръ Боеджи Добрувъ и Никола х. Теодорувъ.

Важно е, че въ черквата Св. Никола се пази една стара икона, именно Св. Николай, рисувана въ 1222 г., а прѣрисувана въ 1855 г, отъ нѣкой си Александъръ Зографина отъ Ямболъ. По прѣдание, тая икона е била подарена отъ единъ български царъ, но неизвѣстно на коя черква или мѣнастиръ. Навѣрно, тя се е намирала въ срутения мѣнастиръ на западъ отъ черквата Св. Никола, върху тѣй нарѣчения Кешишликъ, дѣто е била намѣрена отъ сливенци, и въ нейна честь ѝ построяватъ черква близо до развалинитѣ на стария мѣнастиръ. Впрочемъ, това е само прѣдположение.

Черквата Св. Никола се радва на много подарѣци. Така, прѣселенитѣ въ Влашко сливенци, по произходъ вѣроятно отъ Клуцохоръ, подарили ѝ *Сакосъ* и други икони. Прѣбиваващитѣ въ 1878 г. въ града руси подарили кръстъ, чаши и други черковни потрѣби. Тукъ се намира и една отъ

¹⁾ Прозорцитѣ на черквата и темплото били направени отъ майсторъ Тодоръ Карахристоолу, Родомъ отъ Сливенъ и майсторъ на черкви въ Ромъния. Той е дѣдо на архитекта Георги Козаровъ